

vidne om en umoralisk Karakter. (N. P. Jensen: Feighed!). Det ærede Medlem nævner Feighed, men jeg tror ikke, at Feighed hører til den Slags Feil, der vidne om en uheldig Karakter; jeg tror, at dette vidner om, at Bedkommende ikke er i Besiddelse af tilstrækkelig moralsk Kraft, men jeg tror ikke, at man kan sige, at den vidner om nogen egentlig uhæderlig Karakter. Jeg mener derfor, at Straffen efter sin hele Karakter ikke er egnet til at bringes til Anvendelse ved Krigsmagten. Jeg finder ikke, at man kan forsvare at bringe den i Anvendelse ved Krigsmagten af Hensyn til selve Forbrydelsens Karakter, og ser man hen til, hvad det er, man egentlig skulde opnå ved den rent nye Straf, som man i Birkeligheden derved vilde indføre, saa finder jeg heller ikke, at det fra dette Standpunkt lader sig forsvare; thi det, man nemlig maatte komme til at favne, saavidt jeg kan dømme over Sagen, er i Birkeligheden fortvarede, intensive Straffe; men til saadanne kan Nedsættelse i de Meniges anden Klasse som Vægsstraf ikke regnes. Denne Tilbøjelighed til at indfætte Straf af Nedsættelse i de Meniges anden Klasse i Strafferækken i Forslaget stræbende imidlertid fuldstændig paa Krigsministerens Modstand, og jeg kan i saa Henseende ikke Andet end yde Krigsministeren min Anerkjendelse, thi jeg tror, at det er overordentlig heldigt, at vi ikke i vor militære Straffelov indføre Straffearter, som maa erkjendes for at være principstridige og uhensigtsmæssige. Der er derimod fremkommet et Forslag om Indførelse af en anden Straf, der skulde træde i Stedet for de Straffe, som man afflaffer, nemlig Staastraffen. Det er en Straf, som jeg vel kunde begribe, at man vilde tage sin Tilflugt til, naar man afflaffe flere af de nu for Liden gjældende og flere af de i tidligere Lovudkast omtalte korte intensive Straffe. Staastraffen er en Straf, som er til at erebvere i meget kort Tid, det er en formentlig temmelig sødelig Straf, og den vilde altsaa meget virksomt kunne træde i Stedet for f. Ex. Krumslutning. Jeg maa tilføje, at naar der blev stillet mig Valget imellem Nedsættelse i de Meniges anden Klasse og Staastraffen, saa vilde jeg ubetinget holde paa Staastraffen; thi det Hensyn, som har bevirket, at Mange ikke have villet acceptere denne Straf, nemlig det Hensyn, at man derved undergives en nedværdigende Behandling, spiller for mig en overordentlig lille Rolle; jeg tilføjer, at jeg ikke har kunnet faae Bliit for Nøgtheden deraf. Ved at se de Bilag, som følge med Betænkningen, vil man finde opgivet, hvorledes de Arrestrum ere, som for Liden benyttes f. Ex. ombord i Krigsskibene, og jeg tør vel antage, at selv om man vil forsøge at indføre en Forbedring i saa Henseende, saa vil det være vanskeligt at komme til noget synderlig mere gunstigt Resultat end det, der allerede nu for Liden foreligger. Man vil der

le, at de Rum, som benyttes til Arrest, ere saa overordentlig smaa, at de egentlig ikke ere større end et stort Stab, det er i alt Fald umuligt at kunne bevæge sig i saadanne Rum, man kan til Nød og i enkelte af Arresterne neppe engang fuldstændig lægge sig ned; dette kan i alt Fald den vogne Mand kun daarlig, og der kan ikke være Tale om Bevægelse i dette Rum. Nu tilstaar jeg, at enten man sætter mig ind i et saadant Stab, hvor jeg frit kunde staa og ligge ned, eller man sætter mig ind i et Stab, hvor jeg kun kunde staa op, vilde dette fra Hønhørens Side taget for mig være temmelig ligegyldigt. En anden Sag er det, der har bevæget mig til ikke at gaa yderligere med til dette Forslag, og det er, at Sundhedskollegiet, som af Udvalget har været forespurgt om, hvorvidt det ansaa en Straf som Staastraf for skadelig for Sundheden, har erklæret, at det ikke tør benegte Muligheden af, at denne Straf hos Personer, som have enkelte Svagheder, der ikke absolut forhindre dem fra at kunne udskrives til Krigstjeneste, kunde faae en skadelig Indflydelse paa Helbredet. Naar det nu er tvivlsomt, hvorvidt dette Straffemiddel er skadeligt for Sundheden eller ikke, og naar Krigsministeren erklærer det for overskødig, saa kan der naturligvis ikke være Anledning for Udvalgets civile Medlemmer til at fastholde denne Straf, naar Krigsministeren tillige bestemte udtaler, at han mener, at kunne give „Eftertjenesten“ en saadan praktisk Karakter, at den kan tjene til at raade Bod paa den Mangel, der vil opstaa ved Afflaffelsen af den brugelige mest virksomme og intensive Straffe. Flertallet har derfor med Hensyn til Lovens Hovedprincip troet fuldstændig at kunne slutte sig til Ministerens Forslag. Medens Udvalgets Flertal saaledes, hvad alle ordinære Tilfælde angaar, har sluttet sig til Forslaget, har det med Hensyn til de ekstraordinære Tilfælde ment at maatte stille sig noget afvigende fra den ærede Krigsminister. Dette er imidlertid sket under Erkjendelsen af, at de ordinære Straffe under ekstraordinære Forhold ikke ville lade sig anvende, at man der er nødsaget til at tilføje visse Humanitetshensyn, som man under andre Forhold ikke vilde have tilføjet, altsaa at lade den Enkeltes Liv vige for det Almindeliges. Naar man i saa Henseende er paa dette Standpunkt, saa antager jeg forøvrigt ikke, at de Divergenser, der ere opstaaede og kunne opstaa med Hensyn til dette Spørgsmaal, ere af en saadan Betydning, at de skulde kunne lægge Lovforslaget nogen væsentlig Hindring i Veien. Det, jeg her vil omhandle med Hensyn til dette Punkt, er §§ 26 og 27. Her omhandles nemlig, hvorledes der skal forholdes i de Tilfælde, hvor de ordinære Straffe ikke lade sig bringe til Anvendelse, navnlig de ordinære Arreststraffe. I saa Henseende bestemmer Lovudkastets § 26, at, „naar i Felten eller under Troppefæmlinger Omstændighederne ikke tilstede Fuld-